

ע"פ 52614/02 - עירית תל-אביב-יפו נגד רענן בן טובים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 18-02-52614 עירית תל-אביב-יפו נ' בן טובים

לפני כבוד השופטת עמיתה מרום סוקולוב
עירית תל-אביב-יפו
נגד
רענן בן טובים
משיב

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 18.1.18 לפיה זוכה המשיב מהעבירה שיוסה לו בכתב האישום, החזקת כלב שאינו קשור ברצועה או בשרשראת במקום ציבורי, עבירה על סעיף 11 (א) לחוק עדר בתל אביב יפו (פיקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים) התשס"א-2000 (להלן: "חוק העזר")

הרקע

המשיב ביקש להשפט בגין דוח שנרשם לו ע"י נציג המערערת בנוגע למחזיק כלב שאינו קשור ברצועה במקום ציבורי. המשיב כפר בעובדות ונשמעו הוכחות.

טענת המשיב כלבו זקן וחולני ועל כן נמנע מלקשרו אותו, מסיבות רפואיות ומתוך דאגה לשלומו, לאחר שנוכח לדעת שקשרתו של הכלב מסבה לו מכאב וסבל.

בית משפט קבע בין היתר כי אם יוכח שהקשרת הכלב מסבה לו מכאב רב על רקע מצבו הבריאותי, וכי לא עמדו בפני המשיב אפשרויות סבירות אחרות, הרי שחוובתו של המשיב כלפי הכלב כבעליו של הכלב לדאוג לו גבורות על הוראות חוק העזר. בית משפט קמא דחה את טענת המערערת לפיה מדובר גורף ומוחלט ללא פתח למקרים חריגים.

עוד קבע בית משפט קמא כי דבריו של המשיב אמינים עליו והם שיקפו את המציאות כהויתה לפחות מנקודת מבטו וכך גם דברי חברו. מסקנת בית משפט הייתה: "...**מובילים למסקנה כי קיים למצער ספק כי מצבו הרפואי של הכלב היה קשה עד שהקשרתו ברצועה על רקע רגשותיו המתוארט עוללה הייתה להסביר לו מכאב וסבל ועדיפים.**" (עמ' 4 להכרעת הדין שורות 14-12). לדברי בית משפט קמא כי: "**בהתאם לקביעות אלה, אני קובלע כי הנאשם הצליח לעורר ספק ולכן הנintel עובר אל התביעה לסלק הספק שהוثير הנאשם. לא היה בפרש התביעה או בחקרתו הנגדית של הנאשם כדי לפוגג את הספק האמור...**" (עמ' 4 להכרעת הדין שורות 20-16).

עמוד 1

מהטעמים הללו, זיכה בית משפט כאמור מחלוקת הגנת הצורך, הגנת זוטי דברים, או לפי דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

להלן בתמצית טיעוני המערערת:

1. טעה בית משפט כאמור כאשר קבע כי גם איסורים מוחלטים כפופים לדין הכללי כגון סעיף 8 (א) לתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תקנות אלה אין להם דבר עם חוק העזר מכוחו הועמד המשיב לדין ואין להם דבר עם דרכי אחזקה כלב במרחב הציבורי.
2. גם אם האיסור נשוא הדין כפוף לדין הכללי, לרבות הסיגים לאחריות הפלילית וההגנהות השונות, הרי שהמשיב לא הביא כל ראייה ממשית או תעודה רפואי מוטרינר שבדק את הכלב, המוכיחה את הטענה והמסמכים שהובאו אינם קבילים.
3. טעה בית משפט כאמור אשר הסתמך על נ/ג לאחר שקבע כי איןנו קובל "בהתבונת הקביעה עצמה של המומחה" וראה בה המלצה של הווטרינר לאשר לכלב ללקת ללא רצואה.
4. טעה בית משפט כאמור כשקבע כי הכלב אינו מסוכן רק על סמך עדות המשיב. מדובר בכלב גדול שיכל לגרום לפחד וחרדה למי שמחוד מכלבים.
5. טעה בית משפט כאמור אשר התעלם מתחשויותיו של הפקח בין היתר לשאלות בית משפט כאמור, המלמדות שהarium דן היה אירוע רגיל מבחינת הפקח וכי לא ראה כל תופעה חריגה אצל הכלב המצרייה הפעלת שיקול דעת.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי בהרחבה הרבה את טיעוני ב"כ הצדדים ועינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט כאמור, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

אין חולק כי המשיב החזק את כלבו ללא רצואה או שרשתה במקום ציבורי וזאת בניגוד להוראת חוק העזר לפיו אין להחזיק במקום ציבורי ובשל כלב לא ניתן לכבלו למקום ציבורי, אלא אם הכלב קשור היטב ברצואה או בשרשראת.

לטענת המשיב, יש הצדקה למעשי, וכי הוא לא קשור את כלבו מאחר והכלב זקן וחולה וקשרתו כרוכה בגרים מתאובי

וסבל לכלב.

כאמור, בית משפט קמא קבע ואני קיבלת את קביעתו לצורך העניין, כי גם בעבירות שהן "איסורים מוחלטים", למרות שלא נקבע כי בענייננו מדובר בעבירה מסווג "אחריות קפידה", כפופים לדין הכללי דהינו, לסיגים לאחריות פלילתית ולהגנות שנקבעו בחוק העונשין.

נשאלת השאלה האם בנסיבות דנן, אכן הוכח סיג לאחריות פלילתית או הגנה אחרת.

כפי שצין בית משפט קמא לא הוגשה חוו"ד רפואי של מומחה לפיה קשיית הכלב כרוכה כשלעצמה בجرائم מכובב וסבל נספים לכלב. אולם, בית משפט קמא נתן אמון בדברי המשיב שהותיר עליו "רשות חובי ואמין" וקבע כי המשיב לא הציג מצג שווה לפיו כלבו חולה, או שקשרתו מסבה לו כאבים, במטרה לחמק מתשלום הדו"ח שניתן לו בגין אי קשרו.

התרשמותו של בית משפט קמא הייתה "...**שדבריו של הנאשם שיקפו את המציאות כהויתה, לפחות מנקודת מבטו**", כמו כן נתן בית משפט קמא אמון בעדות חברו של המשיב. בית משפט קמא סבר כי למרות שהמשיב אינו מומחה ברפואת בעלי חיים, הוא מכיר את נפש וגוף כלבו יותר מכל ולכן אין צורך בחוו"ד מומחה ודוי בעדותו של המשיב בלבד שתתקבל כאמינה, לפיה הקשייה גורמת לכלב נזק ופגעת בו קשות.

באשר למסמכים שהוגשו ע"י המשיב, בנוגע למצבו הרפואי של הכלב, נקבע בית משפט קמא כי חלקם איננו קוביל ויש להתעלם מהם.

לסיכום, בית משפט קמא פסק כי המשיב הצליח לעורר ספק, והנטיל עובר למעעררת לסליך ספק זה.

סבירותני כי שגה בית משפט קמא בכל הנוגע לנintel ההוכחה המוטל על המשיב. בענייננו מדובר בטענת הגנה שהעללה המערער לפיה למרות האיסור שבחוק העוזר, לאפשר לכלב ללכת למרחב הציבורו ללא רצועה ולא שרשורת שמטרתו להגן על שלום הציבור, הרי שבמקרה חריג זה מחמת מצבו הרפואי הקשה של הכלב לא נערבה עבירה ויש לפטור אותו מהקשייה. הנטיל להוכיח את טענת ההגנה דן מוטל במלואו על המשיב ועליו להעלות ספק סביר באש灭מו. לא על המערער מוטל הנטיל להסיר ספק זה כפי שקבע בית משפט קמא.

למרות העובדה שבית משפט קמא נתן אמון בדברי המשיב ועוד ומקובלים עלי' דברי בית משפט קמא כי המשיב אכן מכיר היטב את גופו ונפשו של הכלב וכי לא הציג מצג שווה בנוגע למצב בריאותו, אין די בדברי המשיב ועד הגנה ובהתרשומות הסובייקטיבית והבלתי מחייבית, בכל הנוגע למצבו הרפואי של הכלב, על מנת להוכיח כי קשרתו מסבה לכלב החולה כאבים מיוחדים לניטען. גם המסמכים שהתקבלו ע"י בית משפט קמא הם מסמכים שהוכנו על ידי המשיב ואין בהם די.

לצורך העלות ספק סביר באש灭מו, היה על המשיב לצרף חוו"ד מקטועית של מומחה ווטרינר ולהוכיח באופן

אובייקטיבי את החרג הנטען. דהיינו - את מצבו הרפואי המיחד והחריג של הכלב וכי מצב זה אינו מאפשר את קשירתו.

הנטל המוטל על המערערת הוא להוכיח את העובדה שהכלב התחנן לא קשור למרחוב הציבורי וזאת עשתה המערערת. עתה עובר הנטל אל המשיב להוכיח את טענות ההגנה ולהעלות ספק סביר באש灭ו. זאת לא ניתן לעשות מבלתי לצרף תעודה רופא - ווטרינר כחוק בעניין מחלתו של הכלב והעובדת שמחמת מחלתו וכאביו לא ניתן לקשור אותו. אין די בדבריו של המשיב ובדבריו עד ההגנה, גם אם בית משפט קמא נתן בהם אמון מוחלט, על מנת להעלות ספק סביר באש灭ו.

אשר על כן, אני מקבלת את הערעור, מרשיםה את המשיב בעבירה נשוא כתוב האישום וגוזרת עליו את הקנס המקורי נשוא הדו"ח, בסך 475 ₪ אשר ישולם תוך 30 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו איר תשע"ח, 30 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.